

Sygn. akt VU 394/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 listopada 2016 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim, Wydział V Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący SSO Urszula Sipińska-Sęk

Protokolant st. sekr. sądowy Zofia Aleksandrowicz

po rozpoznaniu w dniu 3 listopada 2016 roku w Piotrkowie Trybunalskim

na rozprawie

sprawy z wniosku S. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o odsetki

na skutek odwołania S. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

z dnia 31 marca 2016 r.

oddala odwołanie.

Sygn. akt VU 394/16

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 31 marca 2016 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. odmówił wnioskodawcy S. K. prawa do odsetek od świadczenia rentowego wypłaconego za okres od 27 grudnia 2013 roku do 31 grudnia 2015 roku.

Odwołanie od tej decyzji w dniu 25 kwietnia 2016 roku złożył S. K. wnosząc o jej zmianę poprzez przyznanie odsetek za opóźnienie w wypłacie renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy za poszczególne okresy począwszy od dnia 27 grudnia 2013r. Odwołujący podniósł, że ZUS dysponował materiałem umożliwiającym przyznanie mu renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy, zaś błędne orzeczenie lekarza orzecznika, a następnie komisji lekarskiej ZUS, nie może stanowić okoliczności, która zwalniałaby organ rentowy z odpowiedzialności za opóźnienie w przyznaniu i wypłacie renty. Wobec powyższego odsetki powinny być naliczone za poszczególne miesiące, począwszy od dnia 27 grudnia 2013 roku do momentu wypłaty wyrównania tj. do dnia 10 lipca 2015 roku z uwzględnieniem wysokości renty po waloryzacji.

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania.

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych ustalił,

następujący stan faktyczny:

W dniu 18 listopada 2013 roku wnioskodawca wystąpił z wnioskiem o przyznanie mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

(dowód: wniosek o rentę k. 1-4 akt rentowych)

Decyzją z dnia 13 lutego 2014 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. odmówił S. K. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Podstawą wydania decyzji było orzeczenie komisji lekarskiej ZUS z dnia 7 lutego 2014 roku, a wcześniej jeszcze lekarza orzecznika, którymi S. K. nie został uznany za niezdolnego do pracy. Taki wniosek lekarze orzecznicy ZUS wywiedli ze stopnia zaawansowania rozpoznanych u niego schorzeń w postaci: choroby niedokrwiennej serca przewlekłej stabilnej z przebytym zawałem serca, przebytej chirurgicznej rewaskularyzacji mięśnia sercowego, nadciśnienia tętniczego dostatecznie kontrolowanego farmakologicznie, cukrzycy typu 2, zespołu bólowego kręgosłupa lędźwiowego na tle zmian zwyrodnieniowych bez objawów korzeniowych i dysfunkcji ruchowej, łagodnego przerostu prostaty.

Komisja lekarska ZUS po zapoznaniu się z badaniem echo serca z dnia 8 stycznia 2014 roku stwierdziła: powiększenie jam lewego serca, odcinkowe zaburzenia kurczliwości ścian LK z EF – 50% oraz niedomykalność aortalną III st. (dwupłatkową zastawkę aortalną). Następnie po wykonaniu badania echo serca z dnia 4 lutego 2014 roku komisja lekarska ZUS doszła do takich samych wniosków, jak przy wcześniejszym badaniu.

(dowód: orzeczenie komisji lekarskiej ZUS k. 22 akt rentowych, orzeczenie lekarza orzecznika ZUS 16 akt rentowych, uzasadnienie wyroku Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim sygn. akt V U 437/14 z dnia 4 maja 2015 roku k. 13 akt sprawy II)

Od decyzji tej wnioskodawca odwołał się do Sądu Okręgowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w P. w dniu 3 marca 2014r.. Sąd prowadził postępowanie dowodowe celem ustalenia, czy wnioskodawca jest niezdolny do pracy i w jakim stopniu. Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych lekarzy kardiologa M. M. (2), biegłego z zakresu chorób naczyń obwodowych A. P., biegłego urologa M. P. oraz biegłego diabetologa K. S..

W toku procesu sądowego wnioskodawca przedłożył nową dokumentację medyczną w postaci:

- karty informacyjnej leczenia szpitalnego w K. Kardiologii w Ł. w dniach 31 marca-3 kwietnia 2014r., gdzie wykonano P. (...) z implantacją stenu (...) i został zakwalifikowany do chirurgicznej wymiany zastawki aortalnej oraz aorty wstępującej w dniu 4 lipca 2014r.;
- karty wypisowej z leczenia w Klinice (...) w Ł. w dniach od 18 sierpnia do 28 sierpnia 2014 roku, gdzie dokonano operacji B.'a (wymiany zastawki aortalnej oraz aorty wstępującej);
- wyniku badania radiologicznego z dnia 21 sierpnia 2014 roku;
- wyniku badania echokardiograficznego z dnia 3 września 2014 roku.

Za częściowo niezdolnego do pracy od dnia 27 grudnia 2013 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku uznała wnioskodawcę biegła kardiolog M. M. (2) i biegły z zakresu chorób naczyń obwodowych A. P., z powodu schorzeń kardiologicznych tzn. stan po zawałe mięśnia serca, stan po rewaskularyzacji serca by passy, stent wieńcowy, stan po operacji B., tętniak aorty brzusznej.

Biegły diabetolog K. S. nie uznał wnioskodawcy za niezdolnego do pracy z przyczyn diabetologicznych, ale jednocześnie stwierdził, że łącznie rozpatrywane schorzenia internistyczno-diabetologiczno-kardiologiczne powodują częściową niezdolność do pracy wnioskodawcy okresowo od 27 grudnia 2013 roku do 31 grudnia 2015 roku. Przy czym schorzenia kardiologiczne mają zdecydowanie największy wpływ na niezdolność do pracy skarżącego.

Biegły urolog M. P. stwierdził, że wnioskodawca jest zdolny do pracy z przyczyn urologicznych i nie wykluczył niezdolności do pracy z powodu schorzeń innych narządów, przede wszystkim układu krążenia.

(dowód: opinia biegłej M. M. (2) k. 16-18, k. 50-51, k. 86-87; opinia biegłego A. P. k. 29-29c; opinia biegłego M. P. k. 35; opinia biegłego K. S. k.57-60, karta wypisowa – k. 19, karta informacyjna z Oddziału (...) k. 45 akt rentowych, wynik badania radiologicznego k. 46 akt rentowych, wynik badania echokardiograficznego k. 47 akt rentowych)

Wyrokiem z dnia 4 maja 2015 roku wydanym w sprawie VU 437/14 Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Piotrkowie Trybunalskim zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał wnioskodawcy S. K. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy okresowo tj. od dnia 27 grudnia 2013 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku.

(dowód: wyrok Sądu Okręgowego w Piotrkowie Tryb. k. 12, 18 akt sprawy II)

Pełnomocnik organu rentowego w dniu 5 maja 2015 roku wniósł o sporządzenie pisemnego uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim. Wniosek ten wpłynął do Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim w dniu 6 maja 2015 roku.

(dowód: wniosek k. 106 akt sprawy sygn. akt V U 437/14, koperta k. 107 akt sprawy sygn. akt V U 437/14)

Odpis wyroku Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim wraz z uzasadnieniem został wysłany organowi rentowemu w dniu 18 maja 2015 roku. Organ rentowy otrzymał go wraz z aktami rentowymi w dniu 22 maja 2015 roku.

(dowód: potwierdzenia odbioru k. 117 akt sprawy sygn. akt VU 437/14)

Pismem z dnia 1 czerwca 2015 roku pełnomocnik organu rentowego poinformował, że nie będzie w przedmiotowej sprawie wnosił apelacji.

(dowód: stanowisko ZUS k. 19 akt sprawy II)

Wyrok Sądu Okręgowego w Piotrkowie Tryb. w sprawie VU 437/14 z dnia 4 maja 2015r. uprawomocnił się 6 czerwca 2015r.

(dowód: stwierdzenie prawomocności – k. 101 odwrot)

W dniu 30 czerwca 2015 roku organ rentowy, w wykonaniu powyższego orzeczenia, wydał decyzję o przyznaniu wnioskodawcy prawa do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 27 grudnia 2013 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku.

(dowód: decyzja ZUS z dnia 30 czerwca 2015 roku k. 29 akt rentowych)

W dniu 12 listopada 2015 roku skarżący złożył wniosek o ponowne ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Decyzją z dnia 21 grudnia 2015 roku o ustaleniu renty na dalszy okres organ rentowy przeliczył rentę od 1 stycznia 2016 roku tj. od miesiąca, w którym wstrzymano wypłatę świadczenia. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. wskazał, że lekarz orzecznik ZUS orzeczeniem z dnia 3 grudnia 2015 roku orzekł, że wnioskodawca jest częściowo niezdolny do pracy na trwałe, a renta przysługuje na stałe.

(dowód: wniosek k. 35 akt rentowych, decyzja k. 37 akt rentowych)

W piśmie z dnia 2 marca 2016 roku S. K. wniósł o wypłatę odsetek od świadczenia rentowego w związku z wyrokiem Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 4 maja 2015 roku. W wyniku rozpoznania tego wniosku ZUS wydał zaskarżoną w niniejszej sprawie decyzję.

(dowód: wniosek k. 40 akt rentowych, decyzja ZUS z dnia 31 marca 2016 roku k. 42 akt rentowych)

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Przedmiotem sprawy jest prawo ubezpieczonego do odsetek z tytułu opóźnienia w przyznaniu i wypłacie należnego mu świadczenia rentowego.

Zgodnie z art. 85 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U.2016 poz. 963 t.j.) jeżeli Zakład - w terminach przewidzianych w przepisach określających zasady przyznawania i wypłacania świadczeń pieniężnych z ubezpieczeń społecznych lub świadczeń zleconych do wypłaty na mocy odrębnych przepisów albo umów międzynarodowych - nie ustalił prawa do świadczenia lub nie wypłacił tego świadczenia, jest obowiązany do wypłaty odsetek od tego świadczenia w wysokości odsetek ustawowych określonych przepisami prawa cywilnego. Nie dotyczy to przypadku, gdy opóźnienie w przyznaniu lub wypłaceniu świadczenia jest następstwem okoliczności, za które Zakład nie ponosi odpowiedzialności. Cytowany przepis stanowi podstawę do przyznania osobie ubezpieczonej odsetek, w wysokości odsetek ustawowych określonych przepisami prawa cywilnego, w razie nie ustalenia dla niej w terminie prawa do świadczenia lub też jego niewypłacenia. Ustawodawca zastrzegł jednakże, że nie dotyczy to przypadku, gdy opóźnienie w przyznaniu lub wypłacie świadczenia jest następstwem okoliczności, za które organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności.

W przypadku świadczeń rentowych terminy ustalenia praw do tych świadczeń lub ich wysokości określa art. 118 ust. 1 i ust. 1a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U.2016.0.887 t.j.). Zgodnie z art. 118 ust. 1 ustawy organ rentowy wydaje decyzję w sprawie prawa do świadczenia lub ustalenia jego wysokości po raz pierwszy w ciągu 30 dni od wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania tej decyzji, z uwzględnieniem ust. 2 i 3 oraz art. 120.

W myśl natomiast ust. 1a art. 118 ustawy w razie ustalenia prawa do świadczenia lub jego wysokości orzeczeniem organu odwoławczego za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji uważa się również dzień wpływu prawomocnego orzeczenia organu odwoławczego, jeżeli organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Organ odwoławczy, wydając orzeczenie, stwierdza odpowiedzialność organu rentowego.

Z treści tych przepisów wynika, że Zakład Ubezpieczeń Społecznych ma 30 dni na wydanie prawidłowej decyzji licząc od chwili wyjaśnienia ostatniej niezbędnej okoliczności, rozumianej jako ostatni fakt konieczny, z punktu widzenia przesłanek nabycia prawa, do ustalenia samego istnienia prawa wnioskodawcy do świadczenia. W przypadku, gdy prawo zostaje przyznane orzeczeniem Sądu ów 30 dniowy termin co do zasady jest liczony od momentu doręczenia wyroku, ale jedynie wówczas gdy ustalenie prawa do świadczenia dopiero w postępowaniu sądowym nie było następstwem okoliczności, za które ponosi odpowiedzialność organ rentowy. W przeciwnym wypadku, gdy opóźnienie w ustaleniu prawa do świadczenia było spowodowane okolicznościami, za które odpowiada organ rentowy, termin ten będzie liczony od dnia, w którym organ rentowy, gdyby działał prawidłowo, powinien był ustalić prawo do świadczenia.

Przez nieustalenie prawa do świadczenia, o którym mowa w art. 85 ustawy systemowej należy rozumieć zarówno niewydanie w terminie decyzji przyznającej świadczenie, jak i wydanie decyzji odmawiającej przyznania świadczenia, mimo spełnienia warunków do jego uzyskania (tak: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 marca 2001 r., II UKN 402/00, OSNAPiUS 2002 nr 20 poz. 501).

W wyroku z dnia 25 stycznia 2005 r. w sprawie I UK 159/04 (opubl: Orzecznictwo Sądu Najwyższego Izba Administracyjna, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych rok 2005, Nr 19, poz. 308, str. 900) Sąd Najwyższy stwierdził: że „wydanie przez organ rentowy niezgodnej z prawem decyzji odmawiającej wypłaty świadczenia w sytuacji, gdy było możliwe wydanie decyzji zgodnej z prawem, w szczególności, gdy ubezpieczony wykazał wszystkie przesłanki świadczenia oznacza, że opóźnienie w spełnieniu świadczenia jest następstwem okoliczności, za które organ rentowy ponosi odpowiedzialność, choćby nie można było mu zarzucić niestaranności w wykładni i zastosowaniu prawa”.

W tym przypadku zachodzi sytuacja gdy do wydania przez organ rentowy niezgodnej z prawem decyzji odmawiającej wypłaty świadczenia doszło mimo, że było możliwe wydanie decyzji zgodnej z prawem. Jednocześnie użyty w przepisach zwrot "okoliczności, za które Zakład nie ponosi odpowiedzialności" jako wyłączający obowiązek wypłaty odsetek należy rozumieć w ten sposób, że Zakład Ubezpieczeń Społecznych nie jest obowiązany do wypłaty odsetek nie tylko wtedy, gdy nie ponosi winy w opóźnieniu, lecz także wtedy, gdy opóźnienie w ustaleniu i wypłacie prawa do świadczenia pieniężnego z ubezpieczenia społecznego jest skutkiem innych przyczyn, niezależnych od ZUS (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 czerwca 2012 r., III UK 110/11, LEX nr 1227452).

Jednocześnie należy podnieść, że brak orzeczenia organu odwoławczego o odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji, o której mowa w art. 118 ust. 1a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych nie pozbawia ubezpieczonego prawa do odsetek za opóźnienie w wypłacie świadczenia (por. uchw. SN z dnia 24 marca 2011 r., I UZP 2/11, opubl. Biul.SN 2011/3/25, M.P.Pr. 2011/9/493).

W judykaturze dokonuje się kwalifikacji błędów organu rentowego na błędy w wykładni lub niewłaściwym zastosowaniu prawa oraz błędy w ustaleniach faktycznych, będące skutkiem naruszenia przepisów proceduralnych. Błąd w wykładni lub niewłaściwym zastosowaniu prawa ma miejsce wówczas, gdy organ rentowy wydaje decyzję odmawiającą ustalenia prawa, z uwagi na błędną interpretację relewantnych przepisów prawa w prawidłowo ustalonym stanie faktycznym. W takiej sytuacji sąd nie uzupełnia ustaleń faktycznych dokonanych przez organ rentowy. Natomiast do błędu w ustaleniach faktycznych dochodzi wówczas, gdy przyznanie prawa do świadczenia nastąpi na skutek ustaleń faktycznych sądu, a jednocześnie ZUS mógł w ramach przyznanego mu kompetencji w pełni ustalić potrzebny stan faktyczny. Innymi słowy, w sytuacji gdy zmiana decyzji w postępowaniu odwoławczym będzie uzasadniona ustaleniami co do takich okoliczności, które nie były i nie mogły być znane organowi rentowemu, to nie będzie podstaw do uznania, iż opóźnienie jest następstwem okoliczności, za które ponosi on odpowiedzialność (por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 21 kwietnia 2009 r., I UK 345/08, OSNP 2010, nr 23-24, poz. 293).

W świetle powyższych unormowań podkreślić należy, że wyjaśnienie okoliczności niezbędnych do wydania decyzji należy do organu rentowego. Nie zmienia tego faktu wejście w życie art. 118 ust. 1a ustawy. Przepis ten ma bowiem wąski zakres przedmiotowy. Sens wyrażonej w tym przepisie normy prawnej jest następujący: „Za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji, uznaje się również dzień wpływu prawomocnego orzeczenia, o ile za nie ustalenie tych okoliczności odpowiedzialności nie ponosi organ rentowy” (tak: K. Ślęzak artykuł w Przeglądzie Sądowym 2006/2/94). Podobnie wypowiedział się Trybunał Konstytucyjny w uzasadnieniu wyroku z dnia 11 września 2007 roku w sprawie P 11/07, OTK-A 2007/8/97, w którym stwierdził, że przepis art. 118 ust. 1a jest zgodny z Konstytucją, ale tylko pod warunkiem ściśle określonej jego interpretacji. Ma on być rozumiany w ten sposób, że za dzień wydania ostatniej decyzji uznaje się dzień wpływu do ZUS prawomocnego orzeczenia sądu, gdy postępowanie nie było zawinione przez organ rentowy. W związku z tym w sytuacji, gdy uprawniony występuje z roszczeniem o zapłatę odsetek, obowiązkiem sądu jest ustalenie, czy za opóźnienie w ustaleniu lub wypłacie świadczenia odpowiedzialność ponosi organ rentowy.

W będącej przedmiotem osądu sprawie, wnioskodawca nabył prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy dopiero w wyniku postępowania sądowego, zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 4 maja 2015 roku w sprawie sygn. akt V U 437/14, mocą którego zmieniono zaskarżoną decyzję i przyznano wnioskodawcy prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy okresowo od dnia 27 grudnia 2013 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku.

W wyroku w sprawie sygn. akt VU 437/14 Sąd Okręgowy w Piotrkowie Tryb. nie stwierdził odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Wprawdzie brak orzeczenia organu odwoławczego o odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji, o którym mowa w art. 118 ust. 1a ustawy, nie pozbawia osoby ubezpieczonej prawa do odsetek za opóźnienie

w wypłacie świadczenia, ale wówczas to na ubezpieczonym zgodnie z art. 6 k.c. spoczywa ciężar wykazania tej okoliczności (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 24 marca 2011 r., I UZP 2/11 – OSNP 2011, nr 19-20, poz. 255).

Odnosnie odpowiedzialności organu rentowego i obowiązku zapłaty odsetek w wyniku zmiany jego decyzji w postępowaniu sądowym wypowiedział się Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 21 kwietnia 2009 r., I UK 345/08 (OSNP 2010, nr 23-24, poz. 293) wskazując, iż organ rentowy nie ma obowiązku wypłaty odsetek od świadczenia rentowego przyznanego w terminie 30 dni od wpływu prawomocnego wyroku sądu zmieniającego uprzednią decyzję tego organu odmawiającą prawa do renty, jeżeli rozstrzygnięcie sprawy w postępowaniu odwoławczym uzasadnione było ustaleniami, które nie były i nie mogły być znane organowi z uwagi na ograniczenia dowodowe obowiązujące w postępowaniu przed tym organem. W tym miejscu należy podkreślić, iż ocena niezdolności do pracy w zakresie dotyczącym naruszenia sprawności organizmu i wynikających stąd ograniczeń możliwości wykonywania pracy wymaga z reguły wiadomości specjalnych – opinii biegłego z zakresu odpowiedniej specjalności medycznej. Istotnym jest przy tym, że ostateczna ocena, czy osoba ubezpieczona jest niezdolna do pracy musi uwzględniać takie elementy jak: poziom kwalifikacji zawodowych ubezpieczonego, możliwości zarobkowania w zakresie tych kwalifikacji, możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne (art. 12 ust. 1 i 3 oraz art. 13 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy należy stwierdzić, że organ rentowy nie popełnił błędu odmawiając wnioskodawcy prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Dowody pozwalające na ustalenie uprawnień wnioskodawcy do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy, zostały przedstawione dopiero w toku postępowania odwoławczego. Niezdolność do pracy wnioskodawcy Sąd Okręgowy ustalił przede wszystkim w oparciu o opinię biegłego kardiologa. Wszyscy biegli byli zgodni co do tego, że stan zdrowia skarżącego determinują schorzenia natury kardiologicznej i to one czynią wnioskodawcę częściowo niezdolnym do pracy. Pozostałe bowiem schorzenia skarżącego rozpatrywane oddzielnie nie czynią go niezdolnym do pracy.

Biegła kardiolog sporządziła opinię podstawową i uzupełniającą nie tylko w oparciu o dokumentację medyczną dostarczoną przez skarżącego organowi rentowemu, ale również na podstawie nowej dokumentacji medycznej złożonej w toku postępowania sądowego w sprawie VU 437/14, powstałej po wydaniu zaskarżonej decyzji, a mianowicie: karty informacyjnej leczenia szpitalnego w K. Kardiologii w Ł. w dniach 31 marca-3 kwietnia 2014r., gdzie wnioskodawcy wykonano P. (...) z implantacją stenu (...), karty wypisowej z leczenia w Klinice (...) w Ł. w dniach od 18 sierpnia do 28 sierpnia 2014 roku, gdzie dokonano operacji B. 'a, wyniku badania radiologicznego z dnia 21 sierpnia 2014 roku, wyniku badania echokardiograficznego z dnia 3 września 2014 roku.

Należy podnieść, że w toku postępowania sądowego wnioskodawca był w trakcie intensywnego leczenia kardiologicznego, a w dniu 20 sierpnia 2014r. przeszedł zabieg operacyjny. Przyczyną dolegliwości wnioskodawcy były schorzenia w postaci krytycznego zwężenia tętnicy wieńcowej wymagające angioplastyki z implantacją stentu, istotnego rozszerzenia aorty, tętniaka aorty wstępującej z istotną niedomykalnością. Biegła kardiolog podniosła, że przebieg choroby na podstawie przedłożonej przez skarżącego nowej dokumentacji medycznej potwierdza, że wnioskodawca jest częściowo niezdolny do pracy. A contrario z tego wynika, że bez tej dokumentacji medycznej, ustalenie niezdolności do pracy skarżącego mogło nastęrczać trudności i być problematyczne. To nowe dowody potwierdzające postęp choroby przekonały biegłą do postawienia kategoriycznych wniosków co do częściowej niezdolności do pracy skarżącego. Organ rentowy w dacie wydania zaskarżonej decyzji takimi dowodami nie dysponował.

Dopiero zatem całościowa ocena dowodów dokonana przez Sąd w sprawie VU 437/14, w tym dostarczonych przez skarżącego dopiero na etapie postępowania sądowego, pozwoliła na ustalenie częściowej niezdolności do pracy

wnioskodawcy. Należy zauważyć, że ta nowa dokumentacja medyczna, jako powstała po wydaniu zaskarżonej decyzji z dnia 13 lutego 2014r., nie była znana organowi rentowemu w czasie jej wydawania.

Tym samym organ rentowy nie miał możliwości ustalenia w sposób prawidłowy stanu faktycznego w dacie wydania zaskarżonej decyzji na podstawie dowodów, którymi wówczas dysponował. Nie dysponowanie przez organ rentowy materiałem umożliwiającym przyznanie świadczenia w dacie wydania decyzji o odmowie przyznania świadczenia uniemożliwia przypisanie mu odpowiedzialności za to opóźnienie. Przyznanie prawa do świadczenia nastąpiło dopiero na skutek ustaleń faktycznych Sądu w sprawie VU 437/14. Okoliczności te nie były i nie mogły być znane organowi rentowemu. Nie ma zatem podstaw do uznania, iż opóźnienie w wyjaśnieniu ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji zgodnej z prawem jest następstwem okoliczności, za które ponosi on odpowiedzialność. Wyjaśnienie tej okoliczności wymagało przeprowadzenia dodatkowego postępowania dowodowego.

W takiej sytuacji ostatnią okolicznością niezbędną do wydania decyzji przez ZUS była data uprawomocnienia się wyroku Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 4 maja 2015 roku w sprawie VU 437/14, co nastąpiło 6 czerwca 2015 roku. Tym samym wydając w dniu 30 czerwca 2015 roku decyzję o przyznaniu wnioskodawcy prawa do renty, organ rentowy zachował 30-dniowy termin określony w art. 118 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Skoro tak, to bezzasadnym jest twierdzenie, że zaistniało opóźnienie w przyznaniu świadczenia, uzasadniające przyznanie odsetek.

Z tych wszystkich względów, w ocenie Sądu Okręgowego brak jest podstaw do wypłaty wnioskodawcy odsetek od wyrównania renty i na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. Sąd Okręgowy orzekł jak sentencji wyroku.